

За інженерні кадри

Газета видається

з лютого 1981 року

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 24

Виходить раз
на тиждень
— у п'ятницю

П'ятниця, 11 вересня 1981 року.

Ціна 1 коп.

ПОКЛИКАННЯ

Наша зустріч з Михайлом Федоровичем відбулася вчора вже тепер, в новому навчальному році.

— Вас цікавить, коли і як народжується в душі людини таке важливе і необхідне почуття, як покликання? — погляд його робиться зосередженим і замисленим. — Питання, на перший погляд, звичайне і, разом з тим, далеко неординарне...

Такому твердженню неможливо заперечити. Кожен юнак чи дівчина в пору свого повноліття здебільшого обирають для себе єдино правильну стежину, і вона, немовби маяк, освітлює себе тому, хто ступив одного разу на її ґрунт, веде усе життя. Веде потім складними лабіринтами, що виникають на шляху до знань, до науки. І ось тут, як то кажуть, може трапитись переорієнтація цінностей: людина відчула, що «заблудила» — ступила не на свою стежину.

Якраз від цього й застерігає вчорашнього школяра, нині студента першого курсу, завідувач кафедри технології будівельного виробництва, доктор, технічних наук, професор Михайло Федорович Друкований.

Професія будівельника вимагає до себе особливої поваги, поважає акуратних, дисциплінованих, оперативних, ініціативних людей. Скажімо, один викон-

роб не розпочне будівництва, поки не зробить надійної під'їзної дороги, побутового приміщення для тих, хто зводитиме житловий будинок чи цех заводу, а в іншого на меті лише план. Звичайно, що в першого виконроба буде і план, і якість і найголовніше — користуватиметься авторитетом у колективі.

Про ці і подібні деталі ще не раз ітиме мова з новачками, але в пам'яті завідувача кафедри ще свіжі епізоди спілкування з вчорашніми випускниками. Петро Новиков, Михайло Якимчук, Юрій Васильківський, Олександр Бондарук захистили проект школи на 1568 місць, будівництво якої розпочнеться в 1982 році в обласному центрі на масиві Вишенька. Молоді інженери, отримавши дипломи з відзнакою, працюють за призначенням, але яка приємна подія сталася в їхньому житті — дипломний проект став реальністю! Незабаром він перевтілиться у світлі, просторі приміщення, і задзвонить вперше для дітей дзвінок на урок...

Василь Загребя, Світлана Тацюк, Микола Попович, Володимир Очеретний з різні роки закінчили інженерно-будівельний факультет, нині працюють на кафедрі під керівництвом Михайла Федоровича, кожний визначив для себе напрямок наукової роботи, яка згодом втілиться в кандидатські дисертації.

Талановита молодь в ці-

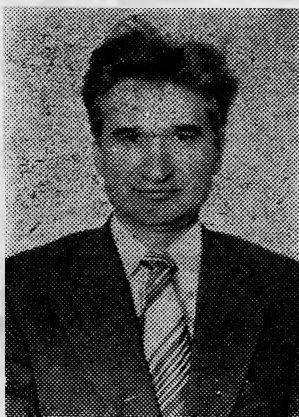
лому приходить на факультет. Думаючи про чудові умови для навчання студентів, вчений мимоволі згадає свій пройдений шлях, дитинство, в яке вдерлася війна. Вінниччина — край зелених гаїв, тихих озер, пащиного співа. Село Ометинці Немирівського району йому найближче. Тут народився, тут залишився незабутній образ і світла пам'ять про батька, якого розстріляли фашисти в перші дні війни: евакуювався в колгоспне майно, а сам не встиг врятуватися... А він, хлопчик, виїхав з матір'ю в Саратов, і в сорок четвертому осиротів зовсім — померла мати. Виховувався в батьків батька. Вони зробили все, щоб підліток закінчив десять класів. І раділи з того, що хлопець не просто вчився, а прагнув усім єством своїм до науки. Виняткова працездатність, прагнення пізнати більше визначили його подальшу долю: закінчив інститут, аспірантуру.

Під час канікул приїздив додому, поралися з дідом Дмитром на городі, власними руками зробив вулики. Потім, коли став дорослим і відомим у вченому світі, теж не забував про роботящих бджілок. Турбується про них і тепер.

Якось зустрів діда Дмитра сусід. Розговорилися, завели мову про онука: — Маєш славного помічника собі, — каже сусід. — Він, мабуть, у тебе найголовніший пасічник всієї області.

— Аякже — найголовніший! — всміхається дід. Працю вченого такі справді можна зрівняти з

НАШІ НАУКОВЦІ

працю бджіл — вона вимагає величезної енергії, постійного оптимізму, і лише той домагається мети, хто не зупиняється на півдорозі. Великою школою для молодого вченого були зустрічі з академіками М. О. Лаврентєвим, М. О. Садовським, Г. С. Писаренком, М. С. Поляковим, Ф. О. Абрамовим.

Крім усього, так уже закладено нашою соціалістичною природою, кожний доктор наук повинен повторити себе в учневі. Є вони і в Михайла Федоровича. Підготував три доктори і п'ятдесят кандидатів технічних наук.

Людина прагнула стати вченим-вихователем. Домоглася цього завдяки наполегливій творчій праці. З роками прагнення стало необхідністю, життєвою потребою і перетворилося в покликання.

А. ХВІЛЯ,
наш спецкор

ДИСЦИПЛІНА ВИКОНАННЯ

Однією з найважливіших умов якісного і повного вирішення завдань і соціалістичних зобов'язань, прийнятих колективом вузу на новий навчальний рік, є суворе дотримання дисципліни виконання. На необхідність дальшого вдосконалення контролю і перевірки виконання чітко поставив завдання історичний XXVI з'їзд нашої партії. В зв'язку з цим 15 серпня 1981 року вийшла постанова ЦК КПРС «Про дальше вдосконалення контролю і перевірки виконання у світлі рішень XXVI з'їзду КПРС».

Цей важливий документ зобов'язує підвищити відповідальність всіх керівних кадрів на неухильне виконання директив партії і уряду, вживати необхідних заходів по зміцненню виконавської дисципліни.

Як відомо, учбовий відділ, деканат, кафедра — все це ланки невіддільного ланцюга. І на скільки злагоджена буде їхня взаємна праця, на якому рівні буде поставлена виконавська дисципліна, від цього залежатиме наш загальний успіх.

На жаль, доводиться констатувати, що і в цьому навчальному році причиною гальмування усіх наших добрих справ і починань є дисципліна виконання з боку окремих деканатів і кафедр. Замість того, щоб займатись корисною роботою, інколи вдається до багатьох службових переписок, телефонних дзвінків, особистих відвідувань, заданих підрозділів, а віз, як то кажуть, і нині там — у відповідь чеуш традиційне, заспокоїливе: зробимо. І на цьому коло замикається, щоб повторити все спочатку.

Ось кілька характерних прикладів. Наказ по інституту № 200 від 9.06.1981 року «Про організацію зустріч-наради з випускниками інституту» вимагає — деканам факультетів до 28.08. цього року розробити програму і графік зустрічі з випускниками і представити в учбовий відділ. Однак пункт цього наказу досі не виконаний. Лише декан інженерно-будівельного факультету т. Лінник А. С.

створив комісію по організації цього важливого заходу і визначив дату його проведення.

Не виконується також вказівка проректора т. Ю. А. Карпова про представлення в навчальний відділ заявок на укладання договорів на практику студентів на 1982 рік. Сумлінним виявився лише завідувач кафедри «Електричні станції» Кушнін В. М.

Окремі кафедри не представили графіків чергових по учбових корпусах, а саме: історії КПРС, марксистсько-ленінської філософії, чотирьох кафедр інженерно-будівельного факультету, п'ять кафедр факультету автоматики та обчислювальної техніки, три кафедри енергетичного факультету, стільки ж кафедр радіотехнічного факультету і одна — технології металів — машинобудівного факультету. Строк виконання — 31 серпня 1981 року.

Другий тиждень тривають заняття в інституті, однак деканати вечірнього і енергетичного факультетів до цього часу не подали в учбовий відділ розкладу занять, а також затвердження і погодження з диспетчерською службою.

І ще одне. На загальних зборах вузу, де підбивалися підсумки роботи минулого року і висувалися завдання на новий, з невідомої причини в роботі зборів не взяли участі біля ста викладачів. На цьому подібні негативні приклади не вичерпуються, але їх переліком діла не поправити. Потрібно лише одне: сумлінно виконувати свої обов'язки, про які нам нагадує уже відома постанова ЦК КПРС.

Підняти виконавську дисципліну студентів і всіх співробітників інституту — обов'язок профспілкових та комсомольських організацій, постів і груп народного контролю.

В партійних організаціях інституту розпочалися звіти і вибори. Очевидно питання дисципліни виконання стане предметним обговоренням комуністами на зборах.

М. СИНЕЛЬНИК,
заст. начальника навчального відділу.

ІНСТИТУТ БУДУЄТЬСЯ

Хто вперше приїздить до нашого інституту, відразу звертає увагу на панораму будівництва: височать стріли баштових кранів, доноситься гуркіт потужних екскаваторів, бульдозерів, автомобілів. Так, Вінницький політехнічний — це, практично, будівельний майданчик.

Лише за останні три роки здано в експлуатацію два гуртожитки на 600 місць, корпус інженерно-будівельного фа-

культету, аудиторний блок факультету автоматики та обчислювальної техніки, розширює площі СКТБ «Модуль», незабаром гостинно відчинить двері для студентів і викладачів простора й світла ідальня на 530 місць. А поряд ростуть нові споруди: гуртожиток, радіотехнічного факультету на 600 місць, через нетривалий час спалахнуть лампочки Ілліча дев'яностоквартирного житлового

будинку, розпочато будівництво кооперативного 72-квартирного будинку.

Всім відомо, що досягнути швидкого і якісного будівництва можна тільки при наявності чіткої проектно-кошторисної документації. На базі СКТБ «Модуль» діє відділ комплексного проектування. Тут виконано ряд проектів: житлового будинку, гуртожитку, учбового корпусу енергетичного факультету,

спортивного корпусу кафедри фізичного виховання.

1982 рік важливий для нас тим, що розпочнеться новий етап дальшого розвитку вузу. Заплановано будівництво головного учбового корпусу. Ця дев'ятиповерхова споруда, сучасна за своєю архітектурою, значно прикрасить територію інституту. Крім навчальних приміщень, тут буде виділено чималі площі для бібліотеки на 600 тисяч примірників книг і підручників та обчислювального центру з найсучаснішим обладнанням.

Темпи розвитку інституту збільшуватимуться. В одинадцятому п'ятиріччі обсяг робіт досягне 9,5 мільйонів карбованців. Крім перерахованих об'єктів будуватимуться корпуси РТФ, ФАОТУ, кафедри ААГ, гуртожиток для малосімейних, студентська поліклініка, актовий зал на 1100 місць, Палац культури та інші споруди.

Успіх в будівництві досягається наполегливою працею всього колективу інституту і, зокрема, студентів. Лозунг «Свій дім — своїми руками» повинен стати девізом для юнаків та дівчат, для всіх комсомольців. Вже тепер можна назвати студентів, які

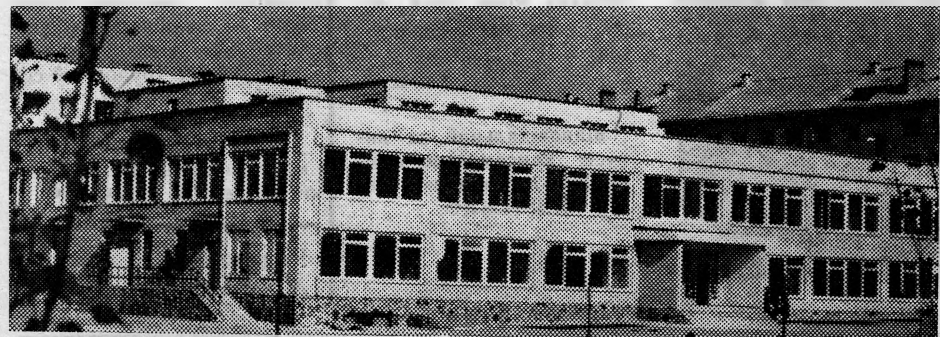
показують зразки самовідданості праці. Загін інженерно-будівельного факультету вписав ясний сторінку в історію інституту. Приклад цьому — новий сучасний корпус по вулиці Артоблевського. Командири Василь Войтенко, а пізніше Петро Бойко правильно зорієнтували свій колектив і домоглися чудових успіхів у цій важливій справі. Ініціативу будівельників підхопив машинобудівний факультет — створив загін на будові ідальні. Борець цього загону Віктор Жуков працював з першого до останнього дня, став прикладом для інших.

На жаль, такою стабільністю в роботі не відзначився загін на будівництві гуртожитку на 600 місць. Командир Володимир Шарук не зміг згуртувати бійців і, як результат, хлопці не впоралися з завданням. Тут варто зауважити і комітетові комсомолу, і керівництву інженерно-будівельного факультету, на базі якого створе-

ний загін. Щоправда, зараз тут справи налагоджуються. В колектив залучені сумлінні бійці.

Велика відповідальність за стан справ на будовах лягає на деканати і громадські організації факультетів. Трапляються випадки, коли студенти, призначені на будівництво того чи іншого об'єкту, проявляють пасивність, допускають прогули, працюють без ентузіазму. Сподіваємо, що надалі кермо управління студентськими загонами візьме в свої руки комітет комсомолу. Так, лише, коли кожний член комітету, не на словах, а на ділі, візьметься за цю важливу справу, віддаватиметься в період третього трудового семестру цій роботі з повним навантаженням, сумлінням, енергією, це сприятиме тому, що інститут стане одним з кращих в республіці.

В. СВЕРДЛОВ,
проректор з навчальної роботи.

На знімку: фасад нової ідальні, яка незабаром гостинно відчинить двері для студентів і викладачів. Фото В. Садловського.

І М П У Л Ї С

Комсомольсько - молодіжна сторінка

ВИДАЄТЬСЯ
КОМІТЕТОМ
КОМСОМОЛУ
ЩОМІСЯЦЯ

Наші традиції

З перших днів навчання в інституті всі ми оточені багатьма добрими традиціями. Згадаймо деякі з них: урочисте посвячення в студенти і ритуал вручення дипломів випускникам; вечори відпочинку на факультетах, які знову ж таки називають «фірмовими», допомога селу під час збирання врожаю та інші. Про кожну з цих традицій можна розповіда-

ти багато й досить цікаво, але, чи всі з нас можуть похвалитися, тим, що вони впевнено знають про витоки тієї чи іншої традиції: коли вони виникли і хто був їхніми зачинателями?

Скажімо, сьогодні, 10-го вересня, ви тримаєте в руках свіжий номер газети, в якій «народжена» ще одна нова традиція — щомісячне видання комсомольсько-молодіжної сторінки «Ім-

пульс». Її зачинателі: редколегія газети «За інженерні кадри» і комітет комсомолу інституту. Отже, про витоки тепер ви знаєте практично все. А ось якою вона буде, наша комсомольсько-молодіжна сторінка — залежить від кожного зокрема. «Імпульс» — це величезне уточнення видається студентами для студентів, і, що характерно, про студентів. Тому без усякого вагання і сорому беріть авторучку (в крайньому випадку згодиться й олівець), аркуш паперу

— хоча б з конспекту — і пишіть нам про все, що вас цікавить, хвилює. І, нарешті, спробуємо відповісти на запитання, яке здивувало багатьох: чому комсомольсько-молодіжну раптом назвали «Імпульсом»? Редколегія похвалливо відводить від себе ці повноваження і з особливим перепагою передає їх факультетам автоматички та обчислювальної техніки і радіотехнічному, для яких імпульс — слово «своє», добре знайоме. Справа в тому, що імпульс — стрибок енер-

гії, швидке, різке, динамічне її вивільнення. Такою і є студентська пора: за короткий проміжок часу (порівняно зі всім життям) відбувається імпульсний запас знань, імпульс творчої енергії. В нашій свідомості формується необхідне початкове прискорення, воно й визначає в кінцевому результаті наш життєвий шлях. Отже, вперед! Відрахунок часу для нашого «Імпульсу» розпочався. Наша адреса: аудиторія 0416, «За інженерні кадри», «Імпульс».

П ОРА жовтого листя... Якось зненацька припадає вона в свідомість студента. Вже й сонечко віддає своє тепло не так щедро, як влітку. Воно ніби свідчить про те, що завершується ще один рубіж студентських буднів, що залишається позаду третій трудовий семестр. З притаманним комсомольським вогником і молодечим запалом працювали хлопці. З перших днів у загоні народився почин: боротися за звання бригади

ЛІТОПИС ТРИВАЄ

комуністичної праці. Цей захід був схвалений парткомом радгоспу, підтриманий районним комітетом комсомолу. Наочність змагання, його цілеспрямованість, ідейно-політичне виховання забезпечували комісар загону Анатолій Загороднюк та викладач кафедри марксистсько-ленінської філософії Олександр Володимирович Колос.

Зразки трудової доблесті показували бійці Григорій Демчук, Анатолій Слісарчук, Олег Бумко, Віктор Жуков, Володимир Гуменик та інші.

А підсумок нашої роботи такий: за короткий час збудували молочно-товарну ферму на 200 голів, молочний блок для збереження і переробки молока, приміщення телятника на 300 голів, виконано значні роботи по культурно-житловому будівництву, благоустрою тваринницького комплексу, надано шефську допомогу ветеранам праці інвалідам війни. Бійці загону тричі виступали з концертами перед місцевим населенням в полі й на селі, прочитали біля двадцяти лекцій по пропаганді матеріалів XXVI з'їзду КПРС, про сучасне міжнародне становище та інше.

За підсумками соціалістичного змагання двома колективам загону присвоєно почесне звання «Бригада комуністичної праці». Загону вручено Почесну грамоту Тростянецького райкому ЛКСМУ і перехідний Червоний прапор радгоспу «Олександрівський». Майже всі бійці нагороджені почесними грамотами.

Серед численних будівель комплексу з автографами різних студентських загонів на довгі роки залишається і наших два: «СБЗ-81 ім. А. Реки». З почуттям виконаного обов'язку й словами вдячності дирекції радгоспу і місцевим жителям за гостинність і сердечне ставлення — залишаємо будівництво. До нових зустрічей в наступному трудовому семестрі.

І. КРЕВСЬКИЙ,
майстер загону ім. А. Реки, студент V курсу ІБФ.

Редактор
А. МАЗУР.

ТИ—СТУДЕНТ

Десять років тому, за давньою традицією, це сталося першого вересня, ти йшов до школи, йшов з почуттям радості від зустрічі з нею, зі старими і новими друзями, з величезним ба- жанням вчитися.

Минули шкільні роки, і нам, колишнім учням, треба вибрати дорогу в життя. Ти вирішив навчатися в інституті. Під час вступних екзаменів починаєш усвідомлювати, що це п'ять років наполегливої праці, п'ять років цікавого й змістовного життя.

Ти стараєшся, дерзаш, сумніваєшся, зміцнюєш свої знання і вдосконалюєш їх у цих стіпах. Ти взяв на себе відповідальність за своє майбутнє: чи матимеш право називати себе інженером... А поки що тобі, чорашньому абітурієнту, сонячного серпневого дня вручили студентський квиток. Так, ти — студент. Цього вже можеш навіть сам собі повірити. Перше вересня — день радісний. За цей день ти робиш так багато відкриттів, знаходиш нових знайомих, і вже не

блукаєш коридорами, відшукуючи «свою» аудиторію. З цього дня покладено початок самостійного, вдумливого життя.

Перші лекції, перші виступи, чуйні і уважні, трохи іронічні, весь час намагаються на якісь «відробки», і ти з жаждою цікавого школяра слухаєш їх. Скільки нового доведеться тут зустріти на своєму студентському шляху! А поки що, ти пройнятий почуттям власного достоїнства, дещо поважно, гордо «підкреслюєш» звання першокурсника, переступаючи поріг інституту.

В. ЧЕПУРНИЙ,
I курс, ФАОТ.

НЕЗАБУТНЄ

наповненому змістовними роками навчання, творчої праці, романтики. Разом з тим, усвідомлюємо, скільки надій покладе на кожного з нас любима Вітчизна.

Ми — студенти... Вихованці гостинного політехнічного! На нашому шляху стрінувся нові друзі і нові турботи. Скільки цікавого, змістовного відкриють для нас чудові аудиторії...

Цей надзвичайно привабливий світ попереду — на далекому синьому обрії. І назустріч йому, піднявши вітрила надії, пливе наш студентський корабель по безкрайому океану Знань...

Н. ПЛАКИДЮК,
студентка I курсу, ФАОТ.

РОЗВИВАТИ ТВОРЧІСТЬ МОЛОДИХ

Помітну роль в розвитку наукової і технічної творчості молоді, її винахідницької та раціоналізаторської діяльності, виховання в неї комуністичного ставлення до праці відіграє рада молодих вчених і спеціалістів (РМВіС) нашого інституту. В цьому плані досягнуто певних результатів. Укладено договір про науково-технічну співдружність між обома радами політехнічного та Центрального конструкторського бюро інформаційної техніки, організована республіканська науково-технічна конференція молодих вчених на тему: «Інформаційні системи і обчислювальні комплекси», окремі праці фахівців підготовлено на конкурси.

Триває пошукова робота по формуванню комплексних творчих молодіжних комітетів (КТМК), але робиться все це досить повільно, без притаманного студентам запалу й ентузіазму, якраз ці риси тут конче потрібні. І комітет комсомолу, і РМВіС сподіваються, що після виступу з такої презентаційної і авторитетної

трибуни, як наша багатотиражна газета, з'являться нові ентузіасти, які продовжать цю важливу розмову і на шпальтах газети, і внесуть конкретні пропозиції щодо створення таких комітетів.

Поки що не повною мірою використовується важливий засіб підвищення ефективності наукових досліджень молодих вчених і спеціалістів. Варто усвідомити до кінця таку істину: укладені договори згаданих рад з підприємствами і науково-дослідними інститутами посприяли б скороченню часу на впровадження розробок у виробництво.

Ми частенько зустрічаємо на сторінках центральних республіканських і обласних газет рубрику: наука — виробництво. Це стосується кожного, хто причетний до творчих пошуків. Необхідно мобілізувати всі сили й можливості для реалізації цього важливого заходу, виявляти й використовувати здібності і знання молодих вчених і спеціалістів нашого інституту.

В. КУКИШЕВ,
доцент кафедри вищої математики, голова ради РМВіС.

Триває настановча сесія для студентів заочної форми навчання. На знімку: викладач кафедри іноземних мов Т. Аннілова проводить урок німецької мови, біля дошки студент першого курсу В. Швець.

Відповідальний за випуск комсомольсько-молодіжної сторінки Євген МАРЧЕНКО.